

Z
REPORTAGE

Welke mensensoort zoeken we? Ze weten alle deelstaten van Turkije liggen, kennen obscure filmregisseurs en Romeinse goden, goochelen met priemgetallen en elementaire deeltjes. In het weekend schuimen ze kantines en refters af om hun parate kennis met die van soortgenoten te meten. Vlaamse quizzers, ze zijn absolute wereldtop.

DOOR ERIK RASPOET FOTO'S FILIP CLAUS

De kampioenen van

W e mogen trots zijn op ons landje. Vorig weekend kroonde de Belgische ploeg zich in Parijs tot Europese quizkampioen voor landenteams. In de zaal hing de geladen stilte van een voetbalstadion in de aanloop naar een beslissende strafschop. De interland had dan ook een ongemeen spannend verloop gekend. In de eerste ronde namen de Engelsen het voortouw, maar in de tweede helft plaatsten de Belgen een indrukwekkende remonte. Deze vraag besliste over winst of verlies: geef de naam van een ballistische raket van Indiase makelij. Tip: de naam is afgeleid van de hindoegod van het vuur. Gewone stervelingen zitten na zo'n vraag met hun mond vol tanden, maar het Belgische team bestond niet uit gewone

stervelingen. De vier cracks hoefden niet eens te overleggen, enkele snelle blikken van verstandhouding volstonden. "Agni", prevelde kapitein Nico Pattyn, die de vraag een weggevertje noemde. Terwijl de Belgische supporters in de zaal door het lint gingen, veerden de Engelse quizzers overeind om hun opponenten te feliciteren. Groot in het verlies, zoals het topsporters betaamt. De Belgen keerden uit Parijs terug met de felbegeerde trofee, een blinkende schaal die minstens dertig euro gekost moet hebben.

De titel komt niet uit de lucht vallen. Van de vier edities van het European Quizzing Championship (EQC) heeft België er drie gewonnen. Telkens was Engeland de tegenstander, we mogen stilaan van een klassieke affiche spreken. "Engeland en België zijn veruit de sterkste quizlanden", zegt Steven

De Ceuster. "Je mag België gerust door Vlaanderen vervangen, want in Brussel en Wallonië stelt quizzing weinig voor. Het moet in de cultuur liggen. In de Baltische landen wordt veel gequizzd, in Zuid-Europa halen ze er hun neus voor op. Engeland springt eruit, daar heeft iedere pub die zichzelf respecteert een wekelijks quiz. Ook in de Britse ex-kolonies is het populair. India is bijvoorbeeld een quizgek land".

Steven De Ceuster, een burgerlijk ingenieur uit Zoersel, mocht in Parijs niet ontbreken. Niet alleen zette hij zelf een verdienstelijk resultaat neer in nevencompetities voor singles en duo's, De Ceuster is ook medestichter van de International Quizzing Association, een club met ambities. "Quizzing moet een internationaal erkende denksport worden zoals schaken of dammen", zegt de IQA Director Western

Europe. "We zijn aardig op weg. Ons eerste WK voor individuele quizzers vond simultaan in vijf landen plaats. Dit jaar werd er al in vijftien landen gequizzd, tot in Maleisië toe. Volgende keer doen de Amerikanen mee, weer een kwantumstap vooruit."

Ik beken: ook ik quiz. Een keer per jaar zak ik met vier maten af naar de Quiz aan de Vaart in Mechelen, een evenement met zestig tafels waar de school van mijn kinderen beter van wordt. Hoge ogen hebben de Almachtige Alwetters nog niet gegoooid, maar als gezellig uitje kan het ermee door. Helaas, gelegheidsploegen als de Almachtige Alwetters maken weinig kans tegen teams van doorgewinterde quizzers die tot vier toernooien per week afhaspelen. Hun namen vind je terug in de Vlaamse quizranking die Steven De Ceuster bijhoudt op de website van zijn eigen quiz-

club Andes Survivors. "Een sport zonder rangschikking is geen sport", zegt hij. "Daarom ben ik zeven jaar geleden begonnen met het verzamelen van quizresultaten. Intussen staan er al 572 ploegen in de ranking. Je kunt het vergelijken met de ATP-rangschikking in het tennis, alleen de resultaten van de voorbije twaalf maanden tellen mee. Wedstrijden worden ook ingedeeld naar moeilijkheidsgraad, hoe zwaarder de quiz, hoe meer punten er op het spel staan. We tellen logaritmisch, zodat ploegen niet aan de top kunnen komen door meer te quizzen dan anderen. Dat zou oneerlijk zijn, want niet iedereen heeft tijd om vier keer per week te spelen."

Fanatieke quizzers, het etiket past de mannen die zich dinsdagavond in Trefcentrum Nieuwbeek in Aalst verzamelen. Mannen, want quizzing is een bij uit-

DE GEDACHTETREIN Yves Desmet, Margot Vanderstraeten, Jos Geysels, Noël Slangen,

Hallo Gerda,

Waarom dient een school?

Wat hoort op school? Moet je dingen leren onthouden? Moet je verhalen leren vertellen? Verbanden leren leggen? Leren om dingen los te laten? Of net leren om dingen vast te houden? Moet je in groep leren werken? Of het net in je eentje leren redden? Ik hoor dat ons onderwijs tot het beste van de wereld behoort. Hoe meet men zo iets, vraag ik me dan af. Is men het überhaupt eens over wat een school behoort te zijn, Gerda?

Wat zit in jou, Gerda, waarvan je zegt dat het er niet in zou zitten zonder school? Mijn schoolloopbaan was niet echt een succes. Begrijp me niet verkeerd, scholing is levensnoodzakelijk. Maar wat mogen we verwachten? Oudere mensen verzuchten dat het onderwijs vroeger beter was. Dat kinderen toen nog opgevoed werden. En dat het nu allemaal zoveel makkelijker, vrij-

blijvender en vluchtiger geworden is. Maar dat soort uitspraken zijn 'nostalgie'. *Schipper naast Mathilde* was ook van legendarische kwaliteit, maar nu we het dankzij dvd bekijken, stellen we vast dat het niet echt om een Vlaamse *Citizen Kane* gaat. Met het onderwijs zal het wel hetzelfde zijn.

Nu een diploma middelbaar onderwijs geen betekenis meer heeft zonder hetgeen wat nadien komt, moeten wij misschien het systeem herbekijken. Met welke verwachtingen stuur jij je kinderen naar school, Gerda? Ik heb slechts twee wensen. De eerste is dat een school een omgeving is waar je als jonge persoon kunt evolueren. Een plaats waar prikkels, ervaringen en inzichten aangeleerd worden. Ik ken heel wat lagere en hogere scholen waar dat kan. Maar in ons middelbaar onderwijs ligt dat moeilijker. Zou het al niet helpen om leer-

krachten meer verschillende vakken te laten geven, zodat ze onderlinge verbanden kunnen maken, zoals in het Freinet-onderwijs?

Daarnaast verwachten de meesten onder ons dat leerlingen op school voldoende kennis verzamelen om latere, meer bepalende opleidingen aan te kunnen. Met een middelbare opleiding alleen doe je niets. Dus gaat het er om de juiste kennis te verzamelen om die hogere opleiding aan te kunnen. Waarom laten we dan de leerling samen met zijn ouders niet zelf beslissen of ze een jaar in het middelbaar overdoen of niet? Je krijgt je cijfers en je beslist of je het verstandig vindt om naar het volgende jaar over te gaan of niet.

Onzin, zullen velen denken, want leerlingen moeten gestuurd en desnoods bestraft worden. Maar is dat wel zo? Is het niet belangrijker dat leerlingen zo

snel mogelijk leren om verantwoordelijkheid te nemen? Mogen we er niet van uit gaan dat een mens een verantwoordelijk wezen is dat zelf beslissingen kan nemen? Eigenlijk zegt een school van meet af aan dat zij in je plaats zullen denken. Alsof je in het leger zit of in een bedrijf uit de vorige eeuw. Zo van 'laat het denken maar aan ons over' en 'wij zullen wel bepalen of je iets betekent of niet'.

De beste scholing is er een die lijkt op het leven. Diploma's moeten uitgereikt worden wanneer men een vak of een kennispakket beheerst, niet op weg daar naartoe. De samenleving deelt nadien trouwens haar eigen diploma's uit. Jij hebt er al heel wat mooie van die verzameld, Gerda.

Onlangs ontdekte ik overigens dat wie zijn studies stopzet na een korte wachperiode kan gaan stempelen. Daar

schrok ik wel van. Had ik dat geweten toen ik op mijn 17de de schooldeur definitief achter me dichttrok, dan was ik misschien nooit zelfstandig geworden. Dan was er nooit sprake geweest van 'verslanging' en stond hier nu de brief van iemand anders?!

Tot ziens Gerda,

Noël